

Knickers

Steven heeft een zak knickers gekregen. Steven ligt op de vloer in de kombuis te knikkeren. Maar daar wordt hij al snel weggestuurd door Berend.

Straks valt Berend nog over de knickers! moppert Berend. Knikkeren moet je doen op het dek!

Steven zoekt zijn knickers bij elkaar en trekt naar het dek. Het heeft gesneeuwd en het hele dek is bedekt met een sneeuwlaag. Steven neemt een bezem en veegt een stuk dek schoon. Zo, daar kan hij knikkeren.

Steven knikkert en knikkert, tot Berend hem komt halen voor het middageten. Steven heeft zoveel honger dat hij de knickers zo laat liggen. Straks na het eten knikkert hij wel verder.

Maar als Steven na het eten terug naar het dek wil om te knikkeren, schrikt hij toch wel. Het hele dek is weer wit door de versgevalen sneeuw. En waar is zijn knikkerbaan met de knickers gebleven? Alles is bedolven onder het sneeuwtapijt!

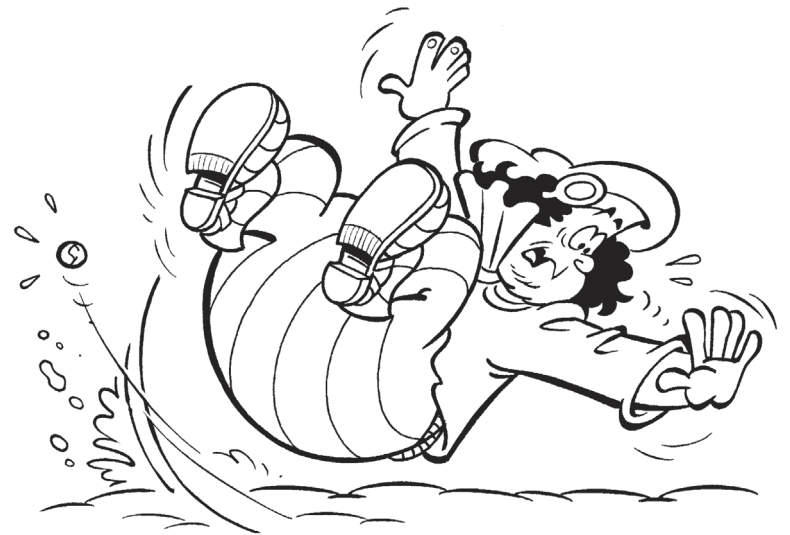
Steven kruipt op zijn knieën het hele dek af, maar zijn knickers vindt hij niet. Wat een pech voor Steven. Verdrietig gaat hij terug naar de kombuis bij Berend.

En heb je leuk geknikkerd, Steven? vraagt Berend.

Steven haalt zijn schouders op. Zijn knickers zitten verstopt onder de sneeuw.

Kom, zegt Berend, Berend helpt je wel zoeken. En Berend gaat mee naar het dek. Berend heeft echter nog maar één voet op het dek gezet of Berend valt languit neer. Au! roept Berend. En hé, wat zit er onder zijn voet? Een knikker natuurlijk!

Berend is op een knikker gestapt en uitgegleden. Berend had de knikker niet zien liggen onder het sneeuwtapijt! Tien minuutjes en zes keer vallen later heeft Steven al zijn knickers terug. De knickers gaan terug in de zak. Want zolang het sneeuwt, knikkert Steven niet meer!

De bontmuts

Piet en zijn maatjes hebben een schat gevonden. De piraten zijn dolblij. En om dat te vieren, besluiten ze die avond ergens lekker te gaan dineren. Geen brokkenpap of brokkenbrood voor hen, maar kreeft met champagne en oesters!

De piraten varen naar een havenstadje, meren aan en lopen het eerste het beste restaurant binnen. Een tafeltje voor Piet en zijn piraten! lacht Piet.

De baas van het restaurant is helemaal niet zo blij met piraten, maar zolang ze betalen met goudstukken, ziet hij het wel door de vingers. De piraten krijgen een tafeltje achteraan in het restaurant aangewezen. Aan het tafeltje naast dat van hen zit een deftige dame taart te eten. Maar ook de dame is niet zo dol op piraten. Wanneer ze de piraten opmerkt, roept ze de ober en vraagt ze de rekening. Een tel later heeft ze betaald en wil door de deur buitenlopen.

Hé, wat is dat? Op een stoel aan het nu lege tafeltje ligt een dik pak bont. Alle wind in de zeilen nog aan toe, zegt Piet, die dame is haar bontmuts op de stoel vergeten.

Steven, behulpzaam als altijd, grijpt de bontmuts en holt achter de dame aan. Bij de deur ploft hij zomaar het dikke pak bont bovenop het deftige kapsel van de dame. Op hetzelfde moment begint de bontmuts te bewegen

en twee gele oogjes kijken Steven geschrokken aan. In plaats van blij te zijn, slaakt de dame een luide kreet. De bontmuts op haar hoofd gaat rechtop zitten en vier pootjes met scherpe nagels klauwen in de netjes gekamde haren van de dame.

De bontmuts is helemaal geen bontmuts! Het is een kat! Steven heeft de dikke, rosse kater van het restaurant van

Skiën

de stoel getild en op het hoofd van de dame gezet!

Reken maar dat de dame hier niet om kan lachen. En de baas van het restaurant ook niet. Steven en zijn maatjes worden met al hun goud aan de deur gezet. Tja, piraatjes: die avond eten onze piraten geen kreeft met champagne en oesters. Wel brokkenpap met een flinke homp brokkenbrood... Goud om in een ander restaurant iets te eten, hebben ze namelijk niet meer: dat gebruikt de deftige dame om in het kapsalon een nieuwe kapbeurt te betalen...

Stien heeft een leuk cadeautje gekregen: een paar ski's. Stien is heel blij met het cadeau. Elke ochtend springt ze uit bed en holt ze naar buiten om te kijken of het gesneeuwd heeft zodat ze haar ski's kan uitproberen. Maar elke ochtend opnieuw keert Stien teleurgesteld terug.

Het sneeuwt nooit! moppert ze. En daar houd ik helemaal niet van.

Elke dag wordt Stien droeviger. De twee ski's staan nog steeds ongebruikt tegen de muur van haar kajuit. Maar echt glanzen doen ze niet meer. De ski's worden langzaam stoffig en een spin heeft een groot web gemaakt tussen de twee latten. Piet vindt het heel erg jammer dat Stien zo triest is. Hij heeft liever een lachende en blije Stien. Maar helaas kan Piet het ook niet laten sneeuwen. Bovendien ligt de Scheve Schuit ondertussen ook al enkele weken in de haven, en dat alleen maar omdat iedereen wacht tot het gaat sneeuwen.

Maatjes, zegt Piet op een dag. Zo kan het niet langer. Sneeuw of geen sneeuw, we varen uit.

En het gaat zoals Piet het wil: het anker wordt gelicht en de Scheve Schuit vaart de wijde zee op. Zeer tegen de zin van Stien natuurlijk, want nu zal ze de ski's zeker niet kunnen uitproberen...Steven zit hoog in het kraaiennest. Hij is blij dat ze terug varen. Steven geniet van de frisse zeewind in zijn gezicht. Steven speurt de zee af. Nergens is er iets te zien,